

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРОГРАМ — МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Премијера 28. фебруара 2016.

„РОДОЉУПЦИ“ ИДУ У ЕВРОПУ

„Родољупци“ иду у Европу

Представа Народ-ног позоришта у Београду „Родољупци“, у режији Андраша Урбана позвана је на Трећи МИТЕМ (Madach International Theatre Meeting), један од тренутно најамбициознијих европских позоришних фестивала, који ће се одржати од 11. до 24. априла 2016, у Националном театру у Будимпешти.

Током две недеље трајања Фестивала, публика ће моћи да види 25 остварења из 14 земаља: Србије, Кореје, Кине, Пољске, Аргентине, Грузије, Шпаније, Мађарске; Грчка ће учествовати са „Илијадом“ у режији Статиса Ливатиноса (београдској публици познатог по режији „Краља Лира“ који је гостовао у Народном позоришту 2009. године), из Русије долази представа Александријски театра из Санкт

Представа „Родољупци“ учествује и на два домаћа фестивала – 20. маја на Данима комедије у Јајодини и 2. априла на Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу.

Петербурга, док посебан куриозитет представља учешће швајцарског Театра „Vidy“ из Лозане, са представом „Галеб“, А. П. Чехова, у режији чувеног Томаса Остермајера. Главни програм пратиће изложбе, промоције књига, концерти, предавања...

Две речи из назива фестивала, „интернационални“ и „сусрет“, носиоци су две добре вести: прве, да

још увек постоје националне културе, и друге, да ће се ове културе мешати и помешати, овде и сада – у позоришту. МИТЕМ 2016. настоји да створи прилику да се препознамо у другима, окупљањем уметника из различитих култура, који ће моћи да размењују искуства кроз модерне, класичне али и архаичне сценске поставке. Сваке године, уметници се удружују кроз новоот-

кривене таленте и граде нове везе, а породица позоришних уметника, која расте из године у годину, језгро је МИТЕМ-а. На крају крајева, то је суштина ове врсте сусрета.

■ И. Ненадовић ■

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕВечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ЈУБИЛЕЈ СА ЗВЕЗДАМА БАЛЕТА

Балет „Лабудово језеро“ у кореографији и режији Димитрија Парлића, 11. марта ће бити изведен 400. пут! Премијера ове поставке је била 14. маја 1970. и од онда је доживела више обнова, много успешних гостовања у земљи и свету, безброј позитивних критика, уз њу су стасавале генерације наших играча... У јубиларном извођењу, у главним улогама ће наступити прваци Националног балета из Амстердама (Dutch National Ballet), Ана Циганкова и Јозеф Варга, а представа се игра у Великој дворани Центра „Сава“ с почетком у 19.30 часова. Да подсетимо, Циганкова је пре годину дана београдску публику одушевила као Китри у „Дон Кихоту“. Наступају солисти и ансамбл Балета Народног позоришта и Оркестар Опере под диригентском палицом маистра Ане Зоране Брајовић.

Р. П. Н.

РУМУНСКИ СОПРАН

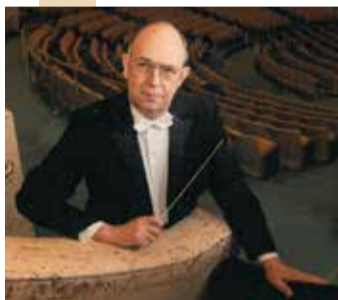

Рената Вари, сопран из Румуније, гостовала је 20. фебруара у Пучинијевим „Бомима“ у улози Мими. Уметница која последњих година наступа у Крајови, у Националној опери и Лирском позоришту „Елена Теодорини“, веома је чест гост на италијанским и немачким сценама. Гостовање у Београду је било реализација посебне награде коју јој је, као добитници Друге награде на Међународном такмичењу певача „Елена Теодорини“ 2013. у Крајови, обезбедила Опера нашег националног театра. Солисте, Оркестар и Хор Опере је водио маестро Дејан Савић, а у осталим главним улогама су били Софија Пижурица, Дејан Максимовић, Марко Калајановић, Љубодраг Беговић, Вук Матић, Михајло Шљивић.

Ј. С.

ГОСТ ДИРИГЕНТ

Вердијеву „Аиду“ је 24. фебруара дириговао Лари Њуланд, главни диригент позоришта у Кошицама, у Словачкој.

Уметнички пут је маестра водио од виолинисте у Њујоршкој филхармонији, у коју га је позвао Леонард Бернштајн, са којим је потом годинама блиско сарађивао. Био је музички директор Симфоније у Харисбургу, професор дириговања, дириговао оркестром Њујоршког балета, великим оркестрима у САД, Кореји, Мексику, Пољској, Чешкој, Румунији... Представа је уједно била и деби Драгане дел Монако у улози Амнерис – у овој поставци. Уз Оркестар и Хор Опере и солисте и ансамбл Балета, у насловној роли је наступила Сања Керкез, Јанко Синадиновић је био Радмес, Амонасра је тумачио Миодраг Д. Јовановић, Рамфиса Иван Томашев, Краља Драгољуб Бајић, а Свештеница је била Иванка Раковић Крстоношић.

Ј. С.

ТРИ ОБНОВЕ

Овог месеца на оперски репертоар се враћају три наслова. За 9. март је заказана премијерна обнова Пучинијевих опера „Сестра Анђелика“ (диригент Ђорђе Станковић, редитељ Ивана Драгуиновић Маричић) и „Плашт“ (диригент Зорица Митев Војновић, редитељ Дејан Миладиновић), а за 23. март премијерна обнова Росинијеве „Италијанке у Алжиру“ (диригује Весна Шоуц, режију Урселе Хорнер обнавља Ана Григоровић). У представама учествују солисти, Хор и Оркестар Опере и полазници Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта.

ПРОГРАМ — МЛАДИ КОРЕОГРАФИ

Непролазни значај Кафке

Синоћ, 28. фебруара су у оквиру пројекта „Програм – млади кореографи“, на Сцени „Раша Плаовић“ премијерно изведени кратки балети „Процес или ником овде није стало до Јозефа“ и „Пушкин“.

Коаутор концепта и аутор кореографије балета насталог по мотивима Кафкиног романа „Процес“ је солисткиња Балета Народног позоришта, Милица Јевић Дрндаревић. На премијери су улоге тумачили Дејан Коларов (Јозеф К.), Ивана Савић Јаћић (Жудња), Бранко Сарић (Среброљубље), Тијана Шебез (Посесивност), Силвија Џуња (Жртва), Бернардо Бадано (Гордост), Никола Бијанко (Предрасуда), Душан Милосављевић (Улизица), Рафаеле Дилићенте (Лицемерје), Валентина Ђурашин (Блуд), Ана Иванчевић (Заблуда), Макс Робертсон (Завист) и драмски уметник Вук Костић као Глас Зависти. Драматург и коаутор концепта представе је Аника Лехки, музику је компоновао Вељко Кузманчевић, сценограф је Мираш Вуксановић, а костимограф Катарина Грчић Николић.

Мограф Катарина Грчић Николић.

Милица Јевић Дрндаревић каже да је балет „Процес или ником овде није стало до Јозефа“, поред чувеног романа Франца Кафке, инспирисан и догађајима из стварног живота. „Живот савременог света, којим владају парадокс и апсурд, више није могуће именоваати ни трагедијом, једини адекватни израз је гротеска. Франц Кафка је својим делом ‘Процес’ управо на такав начин описао свет у којем је живео. Говорећи о том делу, Протојереј Андреј Ткачов је изрекао: ‘Човек је биће које подлеже суду. Позив му је већ уручен, само датум није написан: долазак на суд може се десити било ког дана у години и сваког часа’. По овим мотивима створена је идеја за моју балетску представу. Превођење речи у покрет тела, а да он сваком гледаоцу буде јасан и разумљив, најтежи је кореографски задатак, а мени је посебан иза-

Програм – млади кореографи, који је премијерама „Белава њевачица“ и „Они“ њрошле године њокренула дирекција Балета Народног позоришта у Београду, са циљем да њружи шансу новим креативним балетским уметницима, обојан је њоставкама инспирисаним класицима.

лу, Протојереј Андреј Ткачов је изрекао: ‘Човек је биће које подлеже суду. Позив му је већ уручен, само датум није написан: долазак на суд може се десити било ког дана у години и сваког часа’. По овим мотивима створена је идеја за моју балетску представу. Превођење речи у покрет тела, а да он сваком гледаоцу буде јасан и разумљив, најтежи је кореографски задатак, а мени је посебан иза-

НАГРАДА СОЛИСТИМА БАЛЕТА

Велика признања за два

Признање које носи име наше велике балерине Наташе Бошковић, а које додељује Удружење балетских уметника Србије за најбољу интерпретацију у неокласичном стилу, Игору Пастору и Дејану Коларову је доделио жири у саставу Милица Безмаревић (председник), Владимир Логунов и Паша Мусић Поповић, за насловну улогу у балету „Слика Доријана Греја“, у кореографији В. Логунова.

„Иако су ова два уметника на потпуно различит начин донели лик Доријана Греја, жири сматра да су обе интерпретације апсолутно задовољиле све уметничке критеријуме за овај изузетно захтеван драм-

Игор Пастор

ски лик. Они су у своје улоге уградили несвакидашњи уметнички набој који ни једног тренутка публику не оставља равнодушном, уносећи прегршт емотивних стања који изискује лик Доријана Греја. Кореограф Владимир Логунов тражио је од

Добитници Награде „Наташа Бошковић“ за њрошлу годину су солисти Балета Народног позоришта у Београду, Дејан Коларов и Игор Пастор.

уметника да размишљају и граде лик на себи својствен начин, па смо управо због тога добили два потпуно различита, изузетна уметничка остварења“, стоји,

и Пушкина

зов био пут од кафијанске атмосфере апсурда, стања између сна и стварности, до стварања покрета, а тај пут није био једноставан и лак. Посебност стварања овог дела је у креирању драматуршки ољуђених страхова, које је као 11 негативних карактера требало аутентично 'пренети из Јозефове главе' и убедљиво представити, истиче ауторка.

Јован Веселиновић, такође солиста Балета Народног позоришта, кореограф је балета „Пушкин“, на музику Петра Иљича Чајковског. Насловну улогу је тумачио Јовица Бегојевић, а у осталим улогама су били Татјана Татић (Наталија Николајева Гончарова), Бранкица Мандић (Ана Петровна Керн), Ада Распор (Јекатерина Гончарова), Милош Маријан (Жорж Шарл Дантес), Рафаеле Дилиђенте (Николај Арендт) и Миља Ђурић, Дејана Златановски, Валентина Ђурашин, Бранко Сарић, Никола Бјанко и Бернардо Бадано (Даме и господа). Аутор сценографије је Јасна Сараман-

дић а костими су из фондуса Народног позоришта.

У изјави за Позоришне новине, Веселиновић напомиње да је балет „Пушкин“ инспирисан животом славног књижевника Александра Сергејевића Пушкина (1799–1837) кога многи сматрају најбољим руским песником и оцем модерне руске књижевности. „Тема балета је љубав. О њој је писао, за њу је живео и, на крају, због

ње је изгубио живот. У раној младости, као велики љубавник, није имао моралних ограничења па је лако ступао у афере са туђим женама. Касније, у зрелијим годинама, када је већ био ожењен и добио децу, неко други је пожелело за љубавницу његову супругу. Пушкин је супарника изазвао на двобој у којем је изгубио живот“, подсећа Веселиновић и напомиње да је у концепцији представе желео да истакне идеју о томе да се сваки почињени грех „плаћа“ и да се поступци враћају као бумеранг. „За обраду других познатих мотива из Пушкинове биографије као што су политичка збивања, масонерија, изгнанство... нисам имао ни времена, ни простора, будући да је реч о малој представи. Користио сам музику Чајковског зато што је он компоновао нека од најпознатијих дела на Пушкинове стихове, попут 'Евгенија Оњегина' и 'Пикове даме', додао је Веселиновић.

■ Микојан Безбрадица ■

балетска Доријана

између осталог, у образложењу жирија.

Пастору је признање уручено после представе 19. новембра прошле године, а Коларову је Награду, коју финансира Министарство културе Републике Србије, а која се састоји од плакете са ликом Наташе Бошковић (рад академског вајара Богдана Јовановића), дипломе УБУС-а и новчаног износа, уручила потпредседница овог удружења, Јелена Кајго – после представе у уторак 9. фебруара.

Да подсетимо, премијера представе инспирисане истоименим романом Оскара Вајлда била је 30. марта прошле године. Аутор либрета је Душан Милосављевић, избор музике (Ралфа Вон Вилијамса, Мајкла Типита, Кшиштофа Пендерецког, Бер-

Дејан Коларов

ћа Лигетија) је начинила Александра Паладин, асистент кореографа је била Маја Варићак Антић, сценограф Борис Максимовић, а костимограф Катерина Грчић Николић. Балетски ансамбл, поред лауреата, предводе солисти Милан Рус, Тејлор Клоу, Никола Томашевић, Бојана Жегарац Кнежевић, Тамара Ивановић, Милош Маријан, Мартин Хамер, Маја Варићак Антић, Мартин Граингер, Миља Ђурић, Нада Стаматовић, Душанка Ђорђевић, Бранкица Мандић, Јованка Зарић, Ивана Савић Јаћић, Нелка Лазовић, Ада Распор, Данил Колмин, Бернардо Бадано, Хозе Иглесиас, Сања Томић, Игор Каракаш, Јуриј Грегуљ, Рафаеле Дилиђенте...

■ Р. П. Н. ■

МАРТ 2016.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

• РАДМИЛА БАКОЧЕВИЋ – НЕЗАБОРАВНА НОРМА
поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада
аутор Драган Стевовић

ИЗЛОЖБА – ОТВАРАЊЕ

17. 3 | 18.00 ТЕОДОРА БОБЕРИЋ АРСЕНОВИЋ, ГЛУМИЦА И ПЕВАЧИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (1886–1960), аутор Јелена Пауљев; гостујућа изложба Дома културе из Новог Бечеја

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

3. 3 | 18.00 Звук виоле, концерт студената виоле (класа проф. Дејана Млађеновића)

18. 3 | 18.00 Наталија Стошић, виолина (класа проф. Марије Шпенглер)

22. 3 | 18.00 Концерт студената камерне музике (класа проф. Горана Маринковића)

23. 3 | 18.00 Концерт студената флауте (класа проф. Љубише Јовановића)

КОНЦЕРТИ

4. 3 | 18.00 МЛАДЕ ГИТАРСКЕ НАДЕ, Павле Филиповић, гитара

24. 3 | 18.00 EMOTIONS – Нада Јовановић, сопран; Драган Јовановић, клавир

29. 3 | 18.00 ПУТЕВИМА ДУХОВНОСТИ – Александар Пантелић, бас баритон; Мирко Јорговић, клавир

ОТВОРЕНА ВРАТА

19. 3 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

7. 3 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине Ђосић (обоа)

18. 3 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње Јауковић

ПРОМОЦИЈЕ

10. 3 | 18.00 Љиљана Арсеновић, МОЈ ЖИВОТ СА МУЗИКОМ, приватно издање

15. 3 | 18.00 Марко Кошир и Петер Белјанић, ЛАДКО КОРОШЕЦ, ЖИВЉЕЊЕ УМЕТНИКА, издање Fundacije LADKO KORO EC и Zalo be PRO-ANDY, Марибор

28. 3 | 18.00 МНОГОСТРУКА УМЕТНИЧКА ДЕЛАТНОСТ ПРЕДРАГА МИЛОШЕВИЋА, монографија у издању Музиколошког друштва Србије и Катедре за музикологију ФМУ, Београд

СЕЋАЊЕ

30. 3 | 18.00 ДЕСА ДУГАЛИЋ (1897–1972), глумица

ЈУБИЛЕЈИ

31. 3 | 18.00 ДУШАН ПЛАЗИНИЋ, 20 година уметничког рада

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НАГРАДА НАШЕМ МУЗЕЈУ

Музеј Народног позоришта у Београду добитник је Награде „Музика класика“ за 2015. годину, у категорији „Организатор године“. Награду додељује истоимени часопис у 17 категорија – уметницима, оркестрима, музичким критичарима, музиколозима... који су у области класичне музике забележили најзначајнија остварења у току протекле године. Свечаност уручења ових признања је одржана 3. фебруара 2016, као и увек у просторијама Музеја Народног позоришта, а Награду је од Александре Паладин, уреднице ревије „Музика класика“, примио директор Музеја Драган Стевовић.

J. S.

СЕЋАЊЕ НА ТЕАТРОЛОГА

У оквиру циклуса „Сећања“, у Музеју Народног позоришта је 17. фебруара одржано вече посвећено др Миленку Мисаиловићу, некадашњем драматургу нашег националног театра. Овај свестрани позоришни делатник био је и редитељ, драмски писац, театролог изузетно широког спектра интересовања. О Мисаиловићу су, с неизрецивим а неспорно заслуженим поштовањем, говорили в.д. директора Дrame Жељко Хубач, театролог Зоран Т. Јовановић и књижевници Радомир Путник, Миодраг Илић и Петар Арбутина, а модератор је био др Милован Здравковић, театролог. У оквиру програма емитован је и инсерт из ТВ филма „Миленко Мисаиловић – позоришни монах“, аутора Слободана Ж. Јовановића.

J. S.

ИНТЕРВЈУ | ИВАН ВУКОВИЋ

Сирано је херојска комедија Први сусрети Бео

После паузе од скоро 25 година, најзначајнији комад неоромантичног француског песника и драматичара Едмона Ростана „Сирано де Бержерак“ биће поново на репертоару Народног позоришта у Београду. Представу, која ће се играти на Сцени „Раша Плаовић“ под називом „Сирано“, режира Иван Вуковић, а датум премијере биће познат по потписивању годишњег уговора са Министарством културе и информисања Републике Србије.

● **Ростан је инспирацију за овај комад пронашао у животу и делу Сирана де Бержерака, француског писца из прве половине 17. века, који је као мускетар учествовао у опсади Араса. Шта је вас инспирисало да га поставите на сцену?**

Милош Ђорђевић! Директор Дrame ми је предочио свој концепт репертоара Сцене „Раша Плаовић“ и питао ме да ли ту негде видим себе. Ја сам одмах предложио да поставим Ростановог „Сирано“, али под условом да насловну улогу игра Милош. Хубач је одмах прихватио предлог. Подела је увек и став. У „Сирану“ је и више од тога. Начело. То важи и за осталу поделу у овој представи; то су, да се тако изразим, руком бирани глумци. Као када вам бака бира и даје само једну јабуку, јер вас мрзи да носите цео килограм. Толико страшно морате волети овај комад, да бисте уопште имали шансе да га изрежирате. А и тада имате само шансу.

● **Шта ову причу из 1897. године, о неузвраћеној љубави, толико стереотипну, а опет на толико оригиналан начин испричану, чини посебном у данашњем времену, у којем су емоције исмејане, а емпатија заборављена и у којем је, углавном, све усмерено ка материјалним вредностима?**

Рече, ономад, Никола Вујовић, на првој проби: „Уби нас коментар“. Ми, позоришни људи, упали смо у неку манију рационалног. Само коментарисамо, постављамо питања, преиспитујемо, разоткривамо – све друго је прокужено као нижи облик ума. То је та будалаштина о крају историје... Сат који не ради је тачан двапут дневно. У секунд. Тако је и са подсмевањем. Кажите нешто лоше о некоме или нечему и бићете у праву. Кад тад,

То не значи да сте визионар, него да сте безимени и безидејни. О вама се неће писати комади. Скоро да ми је непријатно да причам о љубави, о идеалима, о вредностима. Одмах вас сместе у неку социо-по-

Комад ће се изводити у преводу Милана Димовића, драматурзи су Молина Удовички Фошез и Слободан Обрадовић, сценарио је Марија Калабић, костимограф Олија Мрђеновић, композитор Драшко Ацић, сценски покрет Ђорђевић. Насловну улогу и улогу Монфлерија тумачи Милош Ђорђевић, лик Роксане је поверен Сузани Лукић, улоге Гиша и Младог човека тумачи Никола Вујовић, Кристијана и Гардису ће дочарати Урош Јаковљевић, а Рајноа и Грађанина – Горан Јевтић. Остале улоге тумаче Зоран Ђосић (Ле Бре / Друи коњаник / калуђер), Андреја Маричић (Карбон / Куварски помоћник 1 / Белроз / Кесарош / Песник 1), Соња Кнежевић (Дружбеница / Први њак / Куварски помоћник 2 / Кижи / Кадеј 3 / Песник 2 / Сесија Марја), Зорана Бећић (Продавачица / Субрејна / Лиза / Кадеј сиражар) и Мило Лекић (Први коњаник / Линијер / Мускетар / Кадеј 1).

литичку групу. Јер, кобајаги, не може појединац да верује. То је увек за неку просту масу, племс. Ми смо појединци с подсмехом, а ти си клон. Клон. И велики ти нос.

● **Сирано је духовит и сјајан песник, али је због сопствене слободне мисли остао прилично усамљен у свом времену. Да ли тај несхваћени геније и неустрашиви витез, и данас, у вашој поставци, мора бити изопштен из своје средине, у овим нимало романтичним и херојским временима?**

Сирано би, да живи у данашњем Београду, умро бедан, гладан, разочаран, изопштен, непомнут, сам. А, онда би, на сахрани, кренули изливи нежности, препричавања невероватних интимних анегдота... Сви би констатовали да више таквих људи нема, да никада не смемо и нећемо да га заборавимо, да га је ово наше време било недостојно, да смо га ми били недостојни, ми његови најближи, и да би, због свега тога, неко cool градско ћоше требало да назовемо по њему. А, наравно, ту је и књига. Објавили би и њу. Али би се, пре тога, посвађали са породицом око права на његове песме. Смрт би била најлепша ствар која му се догодила у животу.

● **Сирано има храбро срце и племениту песничку душу која је у супротности са његовом физичком ружношћу. Да ли је човек спреман на манипулацију ради мрвица љубави, или на то питање не зна одговор док се најдубље емоције не појаве у њему?**

Сирано мисли да је ружан. И зато је ружан. Нос је само маска. Љубав је прљава ствар. Није за чистуње. Нема ту манипулације. Најлепши од свих сукоба је љубав.

● **Ростан је написао лирску драму која садржи основна обележја романтичног позоришта. Којем жанру ће припадати ваша поставка?**

Ростан каже да је „Сирано“ херојска комедија. Дакле, ја правим херојску комедију. Не могу да одолим таквом жанру. Тако јасном, а, опет, тако парадоксалном. И да, морам да кажем нешто о преводу Милана Димовића, једином преводу „Сирана“ на српски језик. Јер, нема потребе да се преводи поново. Ту се и дидакалије римују понекад. Морате да знате речи, али морате и да волите речи, да бисте превели „Сирана“. Да бисте певали „Сирана“. Елем, Милан Димовић, да се не заборави.

■ Микојан Безбудица ■

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

Ремек-дело драмског стваралаштва у стиху Едмона Ростана „Сирано де Бержерак“, настало је 1897. и убрзо угледало светла позорнице у Théâtre de la Porte Saint-Martin. Пишући комад, Ростан је желео да овај лик, креиран по узору на историјску личност, књижевника из XVII века Сирана од Бержерака, тумачи велики француски глумац Констан Коклен (Коклен старији, 1841–1909). Жеља му се остварила и комад се одмах виную у највише сфере књижевне, сценске и глумачке уметности. Упркос неумитној чињеници да се незахвалност превођења поезије можда понајвише осећа у драмској књижевности, у чему је Ростанов „Сирано“ изразити

„Да, Коклен је био уметник блистава духа... Али је ипак изванреднија од уметности његова глас била вера његове душе, херојско уверење с којим је Коклен носио дело... Још давао му се заносном савесношћу... он је био чинио неодољиво... И песници су сјавили крај њега у ковчеј многе личности својих снова, које нико више неће моћи да оживишторова...“
(Е. Росијан – ојрошјајно слово на Кокленовом гробу)

пример, комад се до данас одржао на репертоару готово свих театара, увек и свуда остварујући велики сценски успех – чак и кад су преводи били некавалитетни или штрихови неадекватни. Коклен је овај лик играо у невероватних 500 узастопних представа, а наставио све до смрти у разним театрима и на бројним гостовањима. Са Саром Бернар у улози Роксане је 1900. био на великој турнеји у Америци, где је снимио двоминутни филм – сцену двобоја, са накнадно досликаним детаљима у боји и наснимљеним тоном помоћу фонографа (то је прва појава боје и тона на филму).

Неколико година касније, новембра 1904, Коклен старији доноси Ростанове стихове и у Београд: „Овај романтични комад, проткан поезијом, или боље рећи поетичношћу, коју је свако могао да разуме и да осети, дошао је тако и до малог а предатног Београда. Дошао је – и то са сјајем. Донео га је нико други но сам Коклен, тај први и ненадмашни Сирано, уметник коме је Ростан посветио своје дело овим речима: ‘Хтео сам да посветим овај спев души

Сирановој / Али како је прешла у вас, Коклене, то га посвећујем вама’. Ни један уметник до тада није био код нас тако искрено и одушевљено примљен као Коклен. Готово цела публика чекала га је после представе. Када је Коклен изишао из позоришта дохватили су га високошколци и уз лудо клицање пренели у кола, испретгли коње и сами га одвезли до Хотела ‘Империјал’, присећа се овог гостовања Милан Дединац две и по деценије касније. Мимо тадашњих обичаја, штампа је догађај најављивала данима раније: подвлачила се величина госта и значај овог гостовања, објављене су веће цене улазница које су се продавале знатно раније него иначе, саопштено да је овај чувени француски глумац два дана пре Београда наступио у Бечу, а да турнеју наставља у Немачкој, „где је позван од немачког цара да приреди неколико представа“... Прве вечери, 21. новембра, требало је да игра Молијеровог „Тартифа“ и једночинку „Смешне прециозе“, а следеће вечери два чина (III и V) из „Сирана“ и комад Теодора Банвила „Гренгоар“. Будући да Ростанов комад дотле није био познат београдској публици, „Политика“ дан раније објављује садржај драме на половини насловне стране. Милан Грол нам оставља приказ целог гостовања: као Маскари у „Прециозама“ Коклен је „савршен“; као Тартиф он је маестралан али лику даје превише својих особина; као Гренгоар је беспрекоран али недостаје му младост. Овај наш одличан познавалац театра, француски ђак, и комад и улогу

грађана са Ростановим Сираном

Вера Чукић и Мија Алексић, 1968.

оцењује као „занимљиве“. Он истиче: „У Сирану добија Коклен прилике у сваком тренутку да покаже виртуозно изговарање

Коклен старији као Сирано

стихова, тираду пуну полета и ритма, течну и интелигентну дикцију, и ону беспримерену вештину да говором, мимиком и гестом да духа и живота фрази или једној речи поред које би безброј глумаца годинама пролазило а да не наслуте ефекте, као што ће безброј гледалаца прећи преко тог бисера у игри Кокленовој не опажајући или не осећајући га довољно“, али налази да је трећи чин „(изјава под балконом и прича о паду с месеца)... један од најбољих у Кокленовој игри“, али да пети чин „то није“ и да је „поред тога још, како изгледа,

Коклену овог пута оскудевала свежина и добро расположење“. Строги Грол чак констатује како Коклена, да није било бравурозног Маскарија, велики део београдске публике не би имао по чему да памти...

Нешто касније Милан Грол, сада управник нашег театра, захваљујући новом Закону о Народном позоришту и посебном Уредбом из 1911, доводи члана Уметничког позоришта из Москве, школованог редитеља Александра

Ивановича Андрејева, за главног редитеља и директора позорнице. Већ следећег месеца је била премијера његове поставке „Буре“ Островског, а после петнаестак иностраних комада који су уследили, међу којима су били и Шекспиров „Макбет“, Толстојеви „Живи леш“ и „Смрт Ивана Грозног“, Чеховљеви „Просидба“, „Ујка Вања“ и три једночинке, драматизација „Браће Карамазових“ Достоевског, те два домаћа – „Госпођа са сунцокретом“ Ива Војновића и „Косовска трагедија“ Жарка Лазаревића, Андрејев се хвата у коштац са Ростановом херојском комедијом у пет чинова (у стиху) „Сирано од Бержерака“ у преводу Милана Димовића и сценографији В. В. Балузeka. Премијера је била 21. марта 1914. Импазантан број од 55 ликова и многих безимених актера („светина, грађани, маркизи, мускетари, кесароши, колачари, лакеји, песници, гаскоњски кадети, глумци, свирачи, пажеви, деца, шпански војници, гледаоци – људи и жене – прециозе, глумице, грађанке, калуђерице, и тако даље“), захтевао је учешће читавог ансамбла (неки глумци су тумачили по две улоге), који је свакако био потпомогнут статистима и другима из Позоришта и ван њега. Најстарији сачувани плакат, од треће представе, 23. марта, сведочи о очигледно изузетно великом интересовању публике: у то време су биле ретке представе које су могле да пуне Кућу три

укупно чак 12 пута – последња представа „Сирана“ је била 25. маја 1914.

говорило. Свуда: у кафани, у школи, на улици. А позориште је било стално препуно. И док су Добрица или Богић са жаром и патетично изговарали: ‘То су, ето, Гаскоњски кадети / Капетан им Карбов Кастел, Жалу...’ гимназисти и гимназисткиње, трговачки помоћници и великошколци понављали су за њима сваки стих, сваку реч... Ретко је било наћи, пре рата, младића или дечака који не би знао на памет ако не целог ‘Сирана’, а оно бар један или два монолога – сећа се Милан Дединац петнаест година касније, поводом нове поставке истог комада.

После премијере, „Политика“, објављује приказ Косте Луковића, који почиње констатацијом: „Синоћ је у Народном Позоришту приказивано једно велико драмско дело, једно од оних дела, која представљају читаву једну литературу, својим књижевним особинама, и резимирају читаву једну драмску историју, својом композицијом“. Остатак текста се углавном своди на препривавање и анализу комада, док о представи говоре само три кратка пасуса на крају приказа. Из њих сазнајемо да је превод сачувао „лепоту и грацију Ростанове поезије“, те да представља „књижевни успех“. Сама представа је оцењена као недовршена, а избор тумача насловног лика

добар, за разлику од поделе главне женске улоге. Упркос томе што Милутиновић одговара улози Сирана „по необузданом темпераменту и топлом лиризму“, није стигао да уобличи лик до краја, већ су моменти у којима је одисао сигурношћу, нажалост, били „испрекидани“. Таборска је, међутим, „потпуно промашила тон и глумила врло неспретно, искидано, без стила... и уздржљивости која је код прециоза карактеристична. Она је бледу улогу Роксане учинила блеђом и неразумљивијом“, оцењује овај критичар. Много касније, међутим, театролог Боривоје Стојковић бележи сећања Милана Предића и Милутина Чекића, тада на функцијама драматурга и редитеља Народного позоришта, према којима је Таборска „складно и сугестивно говорила стихове и играла врло топло, надахнуто и интелигентно“. Исти театролог је записао и мишљења „неких позоришних савременика“ да Сирано спада међу Добричина „најлепша уметничка остварења“.

■ Јелица Стевановић ■

Увек радо њедан „Сирано“ је са мањим или већим њаузама на рејеришоару Народној њозоришној од 1914. до данас. Између два светска рајта биле су две ѡремијере – 2. фебруара 1928. у режисији др Бранка Гавеле са Вићомиром Бојићем и Десом Дујалић у ѡвним ролама и 1. фебруара 1938. (ѡвободом 40. јодишњице ѡрве ѡредсѡаве овој комада у Паризу, 1898) у режисији др Бране Војновића са Миљивојем Живановићем и Десом Дујалић. Од ѡри ѡсѡавке у друјој ѡловини ХХ века две ѡѡѡисује Браслав Борзан – 31. марта 1950. са Љубићом Јовановићем и Ољом Скрићин, ѡе 29. јануара 1968. са Мијом Алексићем и Вером Чукић. Последњег „Сирана“ је на нашој сцени режисирао Ејон Савин, ѡвне улоге су ѡумачили Предрај Мики Манојловић и Ивана Мухић, а ѡремијера је била 22. марта 1991.

вечери узастопно. У прилогу овоме говори и истраживање Живојина Петровића, према којем је представа до скорог почетка Великог рата одиграна

Витомир Богић, 1928.

ДРУГИ ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР, ГОСТ СРЕЋКО ХОРВАТ

IN MEMORIAM

О „радикалности љубави“ и опстанку у ЕУ

Тома Јовановић (1931–2016)

Други Филозофски театар, чији је гост био хрватски филозоф, писац и преводилац Срећко Хорват, одржан је 14. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“.

У препуној сали, добро дошлицу је присутнима, у име Куће, пожелео је в.д. директора Дrame Жељко Хубач, изразивши задовољство што су се и овога пута окупиле у толиком броју. Он је захвалио свима који су својим ангажовањем допринели да се у Народном позоришту одржи још један

Филозофски театар, а посебно драматуршкиња Маји Пелевић и пријатељима из Хрватског народног казалишта у Загребу. Уједно је најавио да би гост трећег Филозофског театра, у јуну, требало да буде Јанис Варуфакис, што су присутни поздравили бурним аплаузом. Иначе, бивши грчки министар финансија и бунтовни левичар Варуфакис је са Хорватом, недавно – 9. фебруара, у берлинском те-

атру „Фолксбине“, основао паневропски покрет DIEM25, са циљем да се спречи разједињење Европе које је подстакнуто избегличком кризом, а један од приоритетних задатака биће да се до 2025. године оствари „пуна

Пројекат Филозофски театар, који је Хорват покренуо 2014. године у Хрватском народном казалишту у Загребу, замишљен је као серија разговора, предавања, дебата са публиком, са извесним позоришним елементима као што су јавна читања филозофских текстова и друге врсте инсценирања филозофских дела, а намењен је свакоме ко жели да посети позориште са циљем да промишља, а не да се разоноди.

функционалност и демократизација Европе“. Због изузетног интересовања публике за ове догађаје, сусрет са Варуфакисом ће се уприличити на Великој сцени.

Сусрет са Хорватом се одвијао у три сегмента: у првом

је гост износио најинтересантије тезе из своје нове књиге, „Радикалност љубави“, у другом сегменту је разговарао са Мајом Пелевић о различитим темама, између осталог и о поменутом политичком покрету, а у завршници вечери Хорват је одговарао на питања гледалаца. Као и пре два и по месеца, када је гост првог Филозофског театра био један од најзанимљивијих италијанских филозофа и активиста Франко Бифо Берарди, и овога пута владало је огромно интересовање публике, о чему најбоље говори податак да су многи посетиоци стајали или седели на поду, па чак и на сцени. За све који ни на тај начин нису успели да се сместе у салу, у фоајеу Сцене је био организован директан пренос, тако да је програм те вечери пратило више од 600 гледалаца.

Пројекат Филозофски театар, који је Хорват покренуо 2014. године у Хрватском народном казалишту у Загребу, замишљен је као серија разговора, предавања, дебата са публиком, са извесним позоришним елементима као што су јавна читања филозофских текстова и друге врсте инсценирања филозофских дела, а намењен је свакоме ко жели да посети позориште са циљем да промишља, а не да се разоноди.

■ М. Безбрадица ■

Напустио нас је дугогодишњи солиста Оперe, тенор Тома Јовановић. Рођен је 7. новембра 1931. у Београду. У Народном позоришту је од 1. октобра 1960, најпре као хонорарни, потом стални члан Хора и најзад као солиста – од 1974. све до одласка у пензију, 1991. Певао је у операма „Риголето“ (Гроф Чепрано, Борса), „Травијата“ (Јозеф, Слуга код Флоре), „Трубадур“ (Гласник, Руиз), „Севиљски берберин“ (Официр), „Турандот“ (Панг), „Тоска“ (Тамничар), „Мадам Батерфлај“ (Горо), „Отаџбина“ (Први гласник), „Кармен“ (Данкаиро), „Кћи пука“ (Хортензије), „Аида“ (Гласник)... Сећаћемо га се као драгог колеге и преданог уметника.

М. Б.

Милан Ракић (1952–2016)

Напустио нас је наш Милан, моделар обуће. Био је вредан, стрпљив, љубазан, занатлија старог кова. Био је све – од лекара који је свакој старој ципели умео да продужи век, до уметника који је креирао сценску обућу. Отишао је нагло, без поздрава. Већ нам недостаје.

Колеге из обућарске радионице

IN MEMORIAM

Звонимир Крнетић (1931–2016)

Отишао је наш Звонко...

Наш чувени тенор, Звонимир Крнетић, рођен је у Београду 6. октобра 1930. По завршеној Средњој музичкој школи „Мокрањац“, уписује соло певање на Музичкој академији. Дипломирао је 1960, у класи проф. Јелке Стамаговић, после чега добија стипендију Секретаријата за културу и проводи годину дана на Конзерваторијуму „Benedetto Marcello“ у Венецији, у класи проф. Паола Бононија. Враћа се у Београд и на Музичкој академији завршава постдипломске студије у класи проф. Зденке Зикове.

Још у току студија, 1958, примљен је за члана Оперe Народног

позоришта у Београду, где је остварио незаборавне улоге у операма „Травијата“ (Алфред Жермон), „Севиљски берберин“ (Гроф Алмавива), „Мадам Батерфлај“ (Ф. Б. Пинкертон), „Хофманове приче“ (Хофман), „Боеми“ (Родолфо), „Коштана“ (Стојан), „Фауст“ (Фауст), „Аида“ (Радамес), „Вертер“ (Вертер), „Кармен“ (Дон Хозе), „Тоска“ (Каварадоси), „Аида“ (Радамес), „Кавалерија рустикана“ (Туриду), „Риголето“ (Војвода од Мантове)... којима је стекао признања критике, али и велику наклоност публике.

Као незаменљиви тенор представио се на бројним гостовањима Оперe широм Европе, у представама „Кнез Игор“, „Евгеније Оњегин“, „Продана невеста“, „Фауст“, „Ернани“, „Борис Годунов“, „Хован-

шчина“... Самостално је гостовао на свим значајнијим оперским сценама у: Ници, Паризу, Атини, Солуну, Прагу, Грацу, Луксембургу, Техерану, Братислави, Букурешту, Софији, Одеси, Кијеву, Вилнусу, Алма Ати, Москви, Торину... Снимио је више плоча са оперским аријама, соло и на политанским песмама.

После двадесетогодишњег искуства на оперској сцени и концертном подијуму, Крнетић је, иако релативно млад, почео да се бави и педагогијом, остваривши веома значајне резултате у раду с младим колегама.

Добитник је многих значајних признања, међу којима су Орден са златним венцем, Награда Удружења музичких уметника Србије 1980. за једну од најтежих рола тенорског фаха – Андре Шеније, Награда Народног позоришта у Београду за успешно остварене улоге у операма „Ернани“ и „Тоска“.

У Музеју Народног позоришта је 2012. године одржан незаборавни сусрет са овим уметником, приликом којег је публика уживала у сећањима Звонимира Крнетића на деценије посвећене оперској уметности и Народном позоришту – за које смо му заувек захвални.

М. Б.

Олга Олћан: Музику певам телом

По завршетку Балетске школе у Новом Саду, у класи педагога Vere Felle, 1999. године Олга Олћан је добила ангажман у Балету Народног позоришта у Београду, где од 2002. има звање трећег, а од 2004. другог солисте.

Од почетка своје професионалне уметничке каријере, Олга Олћан је била играчица која је подједнако успешно могла остварити солистичке улоге класичног, неокласичног и савременог репертоара. У бројним улогама у текућем репертоару београдског Балета, она је била једна од оних која је на савременији начин од претходних генерација сјајних балетских уметница, карактерни шарм, полетност, а нарочито музикалност и радосну заљубљеност у свој позив, знала да покљони публици.

Веома је богата и разнолика палета њених солистичких улога, од којих се неке задуго памте, као на пример Индијска игра у „Бајадери“ и прве солистичке улоге у балетима „Лимени добош“, „Осаме“, „Песник Чајковски“, „Жар

птица“, „Нечиста крв“. Играла је соло у операма „Аида“, „Травијата“, „Кармен“, а наступала је и у драмским представама у матичном позоришту, Камерној опери „Мадленуанум“, Битеф театру. Од 1999. до 2001. играла је у К.П.Г.Т-у солистичке улоге у представама „Валцери“ и „Организација рада“ у кореографији Исидоре Станишић и „Буридан“ у поставци Далије Аћин. У плесној трупи Мадленуанум, доцније Регере-

тиум, играла је у премијерној верзији представе „Запис“ (2006), а са истим ансамблом је учествовала на Фестивалу „Прелудиј“ у Кенеди центру у Вашингтону са представом „Наггу ср!“ (2005). Обе кореографије су Светлане Ђуровић.

Музика је у мојој ири изузетно значајна, јер је најлепши осећај када се музика више не слуша, већ њева њелом и иокрећом.

Награду града Београда добила је 2005. као део играчког ансамбла представе „Ко то тамо пева“ (С. Зуровац), а 2010. Награду „Димитрије Парлић“ као чланица ансамбла представе „Шест плесова“ (Ј. Килијан).

Гостовала је са Балетом Народног позоришта у Босни и Херцеговини, Македонији, Црној Гори, Кипру, Колумбији, Италији, Канади, Грчкој и Египту, а 2002. је учествовала на Фестивалу „Балканска платформа“ у Софији са представом „Организација рада“ у кореографији Исидоре Станишић. На Универзиједи у Бангкоку (редитељ Станко Црнобрња) играла је 2007.

Педагошку каријеру Олга Олћан је започела 2008. године, као предавач сценских народних игара.

Све улоге је до сада спремала корак по корак. Воли да до детаља осмисли своје кретање и емоције на сцени, да направи сопствену причу у оквиру улоге. Са кореографима је увек добро сарађивала, нарочито са Лидијом

Пилипенко; од 2000. године је у свим њеним кореографијама на београдској сцени играла главне и солистичке улоге. Креације у поставкама Исидоре Станишић су за Олћанову велика радост и задовољство. У њеном балету „Копиле“ је одиграла своју прву солистичку улогу, а затим још много других.

Партнер са којим је „имала част да ма и на кратко игра“ је првак Константин Теша, са којим данас, каже Олга, има задовољство да сарађује на релацији педагог-играчица, са великом захвалношћу.

Свесна да играчка каријера не траје дуго, Олга жели и труди се да јој сваки наступ на сцени представља радост. Нада се да ће имати могућност да своју животну радост пренесе у потпуности на сцену и подели је са публиком. А потом ће настојати да своју љубав према игри и професионална искуства преноси младима. И сада често у томе ужива, али очекује још занимљивих играчких искушења, увек са осмехом певајући покретом и телом музику...

(наставиће се)

Перса Павловић – 150 година од рођења

Перса Павловић тек у другој половини живота почела освајати место у репертоару. Може се чак рећи да је старост Перси Павловић била потребна не само као време за усавршавање у вештини, него и као природна основа за њене творевине. Ако се узму најбоље улоге... њене старовремске мајке, баке што зановетају и цангризају, жене што сплеткаре, спекулишу, зеленаше или проводацишу, лако ће се разумети да природни израз тим, и њима сродним типовима, није могао доћи без зрелих година – овако своју причу о нашој значајној глумици почиње Милан Грол („Из позоришта предратне Србије“, 1952).

Како даље наводи, Перса Павловић је, према сопственим тврдњама, рођена 14. јануара 1865. у Новом Саду. О ступању у ангажман подаци су опречни: сама је говорила да се на сцени Народног позоришта први пут наша 1880, а „после седмогодишњег прекида ангажована 1888“; Грол пак цитира службени податак према којем је у позори-

шту од јесени 1886. као и решење управе од 9. фебруара 1890 („Перса Павловић, која је до сад била певачица и статисткиња, али која је врло употребљива за разно-

врсне омање улоге, прима се за привременог члана“). Боривоје Стојковић објашњава да је убрзо по првом наступу „због обољења очију и неких сплетака“ напустила Позориште да би се 1885. удала и заједно са мужем, извршним глумцем и певачем Радованом Рајом Павловићем, ступила у ансамбл чији је редовни члан постала 1888. („Великани српског позоришта“, 1983).

Грол оцењује да су њени основни адути „лепа појава и пријатан алт“ који јој омогућују улазак у хор и у мање улоге с певањем, што је за њу било „само пропуштено време. Јер од свих њених кнегиња у ‘Птичару’ или Ајакса у ‘Лепој Јелени’, и глумица у ‘Мамзел Нитуш’, њој су остале само успомене на успех лепе жене у сјајним костимима“. Упркос наводима штампе да млада глумица „нагиње наивкама“, веће улоге младих девојака су углавном добијале друге почетнице – Лена Гавриловић, Вукосава Јурковић, Зорка Тодосић. Тако је Перса пуних десет година заправо била „жена која службом у позоришту допуњује породични буџет“, што Грол, између оста-

лог, објашњава и „сопственом небригом, лакомим проживљавањем веселог живота који је мамио лево и десно млади пар

Уосветљавању необичне каријере маркантне Персиде Персе Павловић (1865–1944) ослонићемо се на записе о њеној уметничкој личности које су нам оставили до данас вероватно најбољи портретиста наших старих глумаца Милан Грол, и врсни театролог, аутор најсвеобухватније историје нашег театра, Боривоје Стојковић.

певача, Рају и Персу Павловић“ (Рајина каријера се, пак, развијала пуним замахом).

Њено време долази, као велико изненађење за све па и за њу саму, постепеним силаском са сцене Јулке Јовановић и Милеве Радуловић које ће, будући да јој opakост и свирепост нису биле блиске, као ни настране, луцкасте и горопадне торокуше, заме-

нити у специфичном фаху „баба с тепелуком“. Била је без глумачке школе као и цео тај нараштај, а није јој било нарочито стало ни до личног образовања, савладавања технике глумачког заната, па ни до дословне интерпретације текста. Глумила је инстинктом, импулсом. Грол анализира: „Њена основна црта – природна сировина, очувана до краја каријере, добила је добру примену у реалистичном репертоару, у комедији, не карактера него нарави, и у њеном најсировијем огранку, у такозваном народном комаду с певањем... У основи њене личне психологије је неповерљиви, конзервативни дух, који зазире лево и десно од људи и од ствари, као сељак Молијеров... На сву ту галерију нагонски похлепних и у основи саможивих типова, баца ведру светлост симпатична природа глумице, каткад и тамо где би стварност налагала другачија осећања... Било да је то у комедији Нушићевој или Сремчевој, или другој, она се обично ишчуђава и буни на новотарије новог поколења, али невешто и сметено покушава да му се прилагоди“.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

МАРТ 2016.

уторак 20.00 ПРОФЕСОРКИ, ОД СРЦА концерт у част примадоне и професорке Радмиле Бакочевић 01	среда 19.30 МАГБЕТ / ПРЕМИЈЕРНА ПРОЈЕКЦИЈА ФИЛМА редитељ Џастин Курцел, у оквиру 44. ФЕСТ-а 02	четвртак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 03	петак 19.30 КАИНОВ ОЖИЉАК В. Кеџмановић / Д. Стојиљковић, гостује Шабачко позориште 04	субота 19.30 ЧАРОВНА ФРУЛА опера В. А. Моцарта 05	недеља 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 06	понедељак 19.30 ПРОМОЦИЈА МОНОГРАФИЈЕ О ЖИВАНУ САРАМАНДИЋУ И СД-а аутор монографије Душица Милановић, издавачи Службени гласник / ПГП РТС 07	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 08	среда 19.30 ПЛАШТ / СЕСТРА АНЂЕЛИКА / ПРЕМИЈЕРНЕ ОБНОВЕ опере Ђакома Пучинија 09
четвртак 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“ 10	четвртак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 10	петак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 11	субота 19.30 ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија 12	недеља 20.00 GRUBB SHOW десетогодишњица GRUBB фондације 13	понедељак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 14	уторак 19.30 МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера 15	среда 19.30 ПЛАШТ / СЕСТРА АНЂЕЛИКА опере Ђакома Пучинија 16	четвртак 19.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом обележавања годишњице погрома на Косову и Метохији 17
петак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симоновића 18	субота 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 19	недеља 19.00 АИДА опера Ђузепе Вердија 20	понедељак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 21	уторак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 22	среда 19.30 ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА опера Ђоакина Росинија 23	четвртак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 24	петак 20.00 КОНЦЕРТ МАРИЈЕ ШЕРИФОВИЋ 25	субота 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 26
недеља 19.30 ОНИ балет у кореографији Ђорђа Макаревића, у оквиру Београдског фестивала игре 27	понедељак 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 28	уторак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 29	среда 19.30 РИГОЛЕТО / са гостом опера Ђузепе Вердија 30	четвртак 20.00 25 ГОДИНА HYUNDAI-а У СРБИЈИ 31	петак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 01	субота 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА опера Светислава Божића 02	недеља 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стридберга 03	понедељак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 04

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

уторак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 01	среда 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 02	четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 03	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 04	субота 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 05	недеља 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Милица Јевић Дрндаревић, ПРОЦЕС... / Јован Веселиновић, ПУШКИН 06	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 07	уторак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 08	
среда 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 09	четвртак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 10	петак 20.30 РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА комедија Александра Поповића, гостује НП Приштина у Грачаници 11	субота 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 12	недеља 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 13	понедељак 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко 14	уторак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 15	среда 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 16	четвртак 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Ђорђе Макаревић, ОНИ/ Дејан Коларов, ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 17
петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција 18	субота 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Милица Јевић Дрндаревић, ПРОЦЕС... / Јован Веселиновић, ПУШКИН 19	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 20	понедељак 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 21	уторак 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART“-а 22	среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 23	четвртак 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 24	петак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 25	субота 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 26
недеља 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 27	понедељак 12.00 ОПЕРСКИ КОНЦЕРТ поводом обележавања Светског дана особа са аутизмом 28	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 28	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симоновића 29	среда 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко 30	четвртак 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 31	субота 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 02	недеља 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 03	понедељак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја 04

ДОГАЂАЈИ

- 01.03. ПРОФЕСОРКИ, ОД СРЦА, концерт поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада Радмиле Бакочевић, у 20 часова, Велика сцена
02.03. МАГБЕТ / ПРЕМИЈЕРНА ПРОЈЕКЦИЈА ФИЛМА, редитељ Џастин Курцел, у оквиру 44. ФЕСТ-а, Велика сцена
04.03. КАИНОВ ОЖИЉАК, В. Кеџмановић / Д. Стојиљковић, гостује Шабачко позориште, Велика сцена
07.03. ПРОМОЦИЈА МОНОГРАФИЈЕ О ЖИВАНУ САРАМАНДИЋУ И СД-а, аутор монографије Душица Милановић, издавачи Службени гласник / ПГП РТС, Велика сцена
09.03. ПЛАШТ / СЕСТРА АНЂЕЛИКА / ПРЕМИЈЕРНЕ ОБНОВЕ, опере Ђакома Пучинија, Велика сцена
10.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“, у 12 часова, Велика сцена
11.03. РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА, комедија Александра Поповића, гостује НП Приштина у Грачаници, Сцена „Раша Плаовић“
13.03. GRUBB SHOW, десетогодишњица GRUBB фондације, у 20 часова, Велика сцена
17.03. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом обележавања годишњице погрома на Косову и Метохији, у 19 часова, Велика сцена
23.03. ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА, опера Ђоакина Росинија, Велика сцена
25.03. КОНЦЕРТ МАРИЈЕ ШЕРИФОВИЋ, у 20 часова, Велика сцена
27.03. ОНИ, балет у кореографији Ђорђа Макаревића, у оквиру Београдског фестивала игре, Велика сцена
30.03. РИГОЛЕТО, опера Ђузепе Вердија, гостује диригент Крис Русман, Велика сцена
31.03. 25 ГОДИНА HYUNDAI-а У СРБИЈИ, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА

- 01.03. БЕЛА КАФА - Алексинац
07.03. КИР ЈАЊА - Лесковац
20.03. РОДОЉУПЦИ - Дани комедије, Јагодина
30.03. РОДОЉУПЦИ - Ваљево
02.04. РОДОЉУПЦИ - Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац

САВА ЦЕНТАР

- 11.03. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО, балет П. И. Чајковског
400-та представа, гостују прваци Холандског националног балета Ана Циганкова и Јозеф Варга

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180